

gjennem de finansfjelle Bevillinger at standse ham, saa jeg troer ikke, at den Frygt, der kom tilorde i den ærede Ministers Foredrag, i Virkeligheden har saa Meget at sige. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Siebe) yttrede nogle Ord, som jeg i høi Grad sander Rigtigheden af. Han yttrede, i sit Foredrag, da han talte om de forskjellige Arter Straffe, at det, det gjælder om, er ikke at skabe gode og mønsterværdige Fanger, der kunde træde frem med gode Vidnesbyrd fra Fængselsgeistlige og Fængselsmyndigheder; nei, det, hvorom det gjaldt, var at gjøre dem til gode Statsborgere; det er det, som er Maalet, og det vil ogsaa blive anerkjendt fra alle Sider at være det. Men netop dette Maalet: at forbedre Fangen, saa at han kan blive en nyttig Statsborger, er det, som jeg, i Henhold til, hvad jeg sidste Gang yttrede, paastaar er naaet saa fuldstændigt, som det hidtil har været muligt, gennem det irske Straffesystem, og det er netop en af Grundene til at anbefale det i saa høi Grad. Det ærede Medlem yttrede ligeledes, at han ganske vist med mig erkjendte, at der kunde være Endeel at gjøre i den af mig paapegede Retning; men han frygtede for, at man skulde gaae for vidt, og for at der i mine Forslag laa en Tanke om at gaae videre, end det var tilraadeligt; han søiede imidlertid til, at naar Forandringerne kunde foregaae indenfor Straffesystemet — han meente dermed den hele nuværende Fremgangsmaades Omraade og Omrids —, saa vilde han ikke være bange for at være med. Jeg er nu ganske enig med det ærede Medlem i, at man naturligviis maa begrænse sig; men det nuværende Systems to Hovedmidler, Cellesængsel og Fængselsarbejde, ere saadanne, at man ikke behøver at gaae ud derover, men meget vel kan anvende dem; det, det kommer an paa, er nemlig ikke i og for sig at faae nye Midler, men at combinere de tilstedeværende indbyrdes paa den rette Maade, saa at de ikke staae som to hinanden modsatte Sphærer, men som to Hjul, om jeg maa bruge det Udtryk, der gribe ind i hinanden og samvirke til det samme Maalet. Det glæbende mig iøvrigt af den høitærede Justitsministers Foredrag at høre, at ogsaa han havde en lignende Tanke, saa at den af mig

anthybede Retning altsaa ikke var ham fremmed, og det glæbende mig saa meget mere, som man af hans Yttringer ved første Behandling maatte slutte, at han stod paa et noget andet Standpunkt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Caspe) yttrede, idet han omtalte mine Forslag, blandt andet en Tvivl om, hvorvidt man virkelig var berettiget til at slutte, som jeg har gjort, fra Forbrydernes stærke Afstagen i Irland til Gunst for det irske Straffesystem, og han støttede sine Tvivl i saa Henseende paa den stærke Udvandring, der i de sidste Aar har fundet Sted fra Irland. Deri har det ærede Medlem ganske vist Ret, at der i de senere Aar er foregaaet overordentligt stærke Udvandringer fra Irland, og jeg tvivler ikke paa, at der blandt de Udvandrede har været en Deel Forbrydere og straffede Personer — der har vel været baade gode og onde Menneſter blandt de Udvandrede —; men jeg troer ganske vist ikke, at det ærede Medlem er berettiget til at slutte, at det netop skulde være Forbryderne, der ere udvandrede, hvad han i alt Fald antydede. Der er naturligviis blevet tilbage iflæng baade Gode og Onde, baade Forbrydere og Ikke-Forbrydere. Det, som imidlertid er Hovedsagen, er det store Antal Indbyggere — 6 Millioner, hvis jeg ikke tager feil —, som Irland til Trods for den stærke Udvandring endnu har, og deraf ere kun saa og saa Mange (c. 1,300 Individer) i Strafanstalterne, hvorimod vi have kun 1½ Million Indbyggere og saa og saa Mange (over 1,800 Individer) i Strafanstalterne, og det forekommer mig derfor, selv om man end vil tage noget Hensyn til, hvad der blev antydet af det ærede Medlem, kan man dog i Hovedsagen slutte saaledes, som jeg har gjort. Det ærede Medlem yttrede ogsaa, men kun som henkastet, at han af den Grund ikke kunde bilige mine Forslag, fordi det forekom ham, at jeg antydede, at det irske System, naar det skulde anvendes her, vilde føre til, at man slap Høje af Forbrydere løs paa de hybske Heber. Det giver jeg det ærede Medlem Ret i, at hvis det var min Tanke, at man saaledes skulde slippe Forbryderne løs i Sylland, saa var den i høieste Grad forkastelig; man kunde da ligesaa godt slippe en Hø